

Men det er vel også grunden til, at Venstre bliver ved med at hive nye heste frem. Efter forsøget med vismanden, der ikke faldt så heldigt ud, hørte jeg hr. Thorkild Simonsen blive draget frem.

Hvad var egentlig essensen af Thorkild Simonsens budskab, hvis man endelig vil drage ham frem? Det var, at hvis man skal styre overførselsindkomsterne, så skal man tage fat på det, Thorkild Simonsen kalder de velhavendes vel-færd. Han spurgte meget præcist: Hvorfor skal meget velhavende børnefamilier have børnecheck? Han spurgte meget præcist: Hvorfor skal meget velhavende ældre have folkepension?

Når man spørger Venstre om de to ting – eller i øvrigt om fradragsretten for renter på gæld for de meget velhavende – løber Venstrefolk jo skrigrigende væk.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, man må konstatere, at Venstre har et svagt punkt her i debatten, og det er med hensyn til at forklare Folketinget, hvorfor man ikke tager konsekvensen af sin egen meget klare og markante modstand imod det foreliggende finanslovsforslag, som vi har til tredje behandling i dag.

I Dansk Folkeparti er vi meget enige i de fremstillinger, der er givet af dansk økonomi, og i, at det glasurlag, som regeringen forsøger at lægge over, ikke er korrekt; men vi har meget svært ved at forstå, hvorfor partier, der i den grad kan markere en klar modstand imod regeringens politik, ikke også kan tage konsekvensen af det.

Vi hørte for nogen tid siden Venstre meget klart sige, at det ikke er nogen naturlov, at man skal stemme for et finanslovsforslag, og at et finanslovsforslag kan blive så dårligt, at selv Venstre må tage konsekvensen og stemme imod.

Mit spørgsmål, som jeg håber vi på et eller andet tidspunkt får svar på, hvis ikke i dag, så måske en anden dag, er: Hvornår er en finanslov da så dårlig, at Venstre tager den konsekvens?

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Venstre er det eneste parti i denne sal, som igennem hele dette århundrede altid har stemt for finanslovene. Det gør vi også i dag med den samme begrundelse som tidligere: at selv om vi

ikke bryder os om den finanslov, der foreligger, så skal samfundet fungere. Havde der været en mulighed for at vælte regeringen ved at stemme imod i dag, så havde vi også gjort det, men det er der ikke, og vi foretager ikke tomme demonstrationer. Melder muligheden sig en anden gang, hvor vi ikke bryder os om finansloven, så vil vi stemme imod den.

Jeg vil godt sige et par ord om den debat, vi har oplevet i dag. Når vi ser tilbage på den syndflod af angreb, der har været fra især den socialdemokratiske gruppe imod Venstres ordfører, så er der brugt udtryk, som vi meget sjældent hører i denne sal. Der har været hadske personlige angreb, som vi meget sjældent oplever. Det viser, at man er klempt, hvad jeg godt kan forstå, og samtidig så varsler det ilde om, hvilken type politisk debat vi er på vej ind i. Den skal åbenbart føres i det toneleje, vi oplever her.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne sige til de indlæg, vi har hørt et par gange fra hr. Thor Pedersen, at det ordvalg, der er anvendt, ikke kommer bag på mig. Derfor må jeg stille mig fuldstændig uforstående over for hr. Uffe Ellemann-Jensens indlæg lige nu.

Han lød overrasket; det er jeg ikke. Når hr. Uffe Ellemann-Jensen taler om, at det er overraskende med hadske, personlige angreb, og karakteriserer den politiske debat og tonelejet, så vil jeg gerne minde hr. Uffe Ellemann-Jensen om, hvad det var, hr. Uffe Ellemann-Jensen stillede sig i spidsen for, da vi diskuterede spørgsmålet om Rushdie for ikke mange uger siden. Det var det værste toneleje, jeg har oplevet i meget, meget, meget, meget lang tid, hr. Uffe Ellemann-Jensen.

Man skal ikke stille sig herop og gøre sig til herre over debattens leje, for gør man det, så bliver man hurtigt en slave af det; og det ville ikke være godt for dansk politisk niveau.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil gerne spørge økonomiministeren, om ministeren kan forklare, hvad baggrunden var for, at regeringens økonomiudvalg i 1995 traf den beslutning løbende at konvertere obligationsporteføljen i Den Sociale Pensionsfond til statsobligationer, hvilke virkninger det har, og hvilke virkninger det i øvrigt måtte have over for EU og konvergenskriterierne i ØMU'en. Hvad var altså i virkeligheden baggrunden for beslutningen om at udskifte hele porteføljen?